

Krajský soud v Brně

Rooseveltova 648/16
601 95 Brno

Sp. zn.: (nepředchází)

Žalobce: **Tomáš Pecina**
Slezská 56
120 00 Praha 2
DS: whehjsc

Zastoupen: JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem
Opletalova 1535/4
110 00 Praha 1
DS: cp7kgk3

Žalovaný: **Nejvyšší soud ČR**
Burešova 571/20
657 37 Brno

Správní žaloba

na ochranu proti nečinnosti správního orgánu

podaná podle ustanovení § 79 *et seq.* soudního řádu správního
(dále jen „**SŘS**“)

Elektronicky

Plná moc

Soudní poplatek: 1 000 Kč; k výzvě soudu

Přílohy: dle textu; podle seznamu

I.

1. Žádostí ze dne 1. 12. 2010, jež byla povinnému subjektu téhož dne doručena, žalobce požádal podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**InfZ**“), o zaslání seznamu soudců žalovaného, kteří byli ke dni 17. 11. 1989 členy nebo kandidáty Komunistické strany Československa (dále jen „**KSČ**“).

2. Vyrozuměním ze dne 15. 12. 2010, bez č. j., žalovaný žalobci oznámil, že prodlužuje lhůtu k poskytnutí informací do 25. 12. 2010, a dalším přípisem ze dne 20. 12. 2010, bez č. j., žádosti částečně vyhověl, když žalobci sdělil, že členem KSČ byl ke dni 17. 11. 1989 JUDr. Petr Hrachovec a dalších 16 soudců žalovaného členy této strany nebylo.

3. Neboť žádosti o informace tak bylo vyhověno pouze zčásti a nebylo vydáno ani rozhodnutí o jejím odmítnutí, žalobce podal dne 20. 12. 2010 na postup žalovaného stížnost ve smyslu ustanovení § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, ve které navrhl, aby v případě, že věc nebude vyřešena cestou autoremedury ve smyslu ustanovení § 16a odst. 5 InfZ, nadřízený orgán postupem předpokládaným ustanovením § 16a odst. 6 písm. b) InfZ žalovanému přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů žádost o informace vyřídil.

4. Na základě této stížnosti předsedkyně žalovaného žalobci zaslala přípis označený jako „rozhodnutí“ ze dne 6. 1. 2011, č. j. Zin 20/2010, jímž mu sdělila, že podle ustanovení § 16a odst. 6 písm. c) InfZ žalobcovu věc přebírá, a poskytla mu informace, že I. ke dni 17. 11. 1989 byli členy KSČ tyto soudci: JUDr. Ljubomír Drápal, JUDr. Antonín Draštík, JUDr. Jan Engelmann, JUDr. Kateřina Hornochová, JUDr. Petr Hrachovec, JUDr. František Ištváněk, JUDr. Věra Kůrková, JUDr. Blanka Moudrá, JUDr. Danuše Novotná, JUDr. Jiří Pácal, JUDr. Mojmír Putna, JUDr. Jiří Spáčil, CSc., Prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D., JUDr. Marta Škárová a JUDr. Vladimír Veselý; a II. ke dni 17. 11. 1989 *nebyli* členy KSČ tyto soudci: JUDr. Iva Brožová, Mgr. Filip Cileček, JUDr. Ludvík David, CSc., JUDr. Zdeněk Des, JUDr. Roman Fiala, JUDr. Miroslav Gallus, JUDr. Petr Gemmel, JUDr. Ing. Pavel Horák, Ph.D., JUDr. Miroslava Jirmanová, JUDr. Vladimír Jurka, Doc. JUDr. Věra Korecká, CSc., Mgr. Michal Králík, Ph.D., Mgr. Petr Kraus, JUDr. Zdeněk Krčmář, JUDr. Vladimír Mikušek, JUDr. Pavel Pavlík, JUDr. Olga Puškinová, JUDr. Blanka Roušalová, JUDr. Milada Šámalová, Doc. JUDr. Ivana Štenglová, JUDr. Petr Šuk, JUDr. Jindřich Urbánek, JUDr. Petr Vojtek, JUDr. Pavel Vrchá, JUDr. Robert Waltr, Mgr. Jiří Zavázal a soudci dočasně přidělení k Nejvyššímu soudu JUDr. Pavlína Brzobohatá, JUDr. Lubomír Ptáček, Ph.D., a JUDr. Pavel Simon. U ostatních soudců, jak předsedkyně žalovaného v přípisu uvedla, se tyto informace zjistit nepodařilo.

5. Porovnáním uvedeného seznamu s přehledem soudců zařazených do kolegií žalovaného, dostupného na internetových stránkách žalovaného¹, žalobce zjistil, že žalovaný mu neposkytl požadované informace u následujících soudců: JUDr. František Balák, JUDr. Jan Bláha, JUDr. Václav Duda, JUDr. Jan Eliáš, JUDr. Miroslav Ferák, JUDr. Hana Gajdzioková, JUDr. Karel Hasch, JUDr. Jiří Horák, JUDr. František Hrabec, JUDr. Ing. Jan Hušek, JUDr. Pavel Krbek, JUDr. Michal Mikláš, JUDr. Zdeněk Novotný, JUDr. Pavel Příhoda, JUDr. František Púry, JUDr. Josef Rakovský, JUDr. Marie Rezková, JUDr. Stanislav Rizman, JUDr. Petr Šabata, JUDr. Eduard Teschler a JUDr. Ivana Zlatohlávková. Informace nebyly poskytnuty ani v případě JUDr. Pavla Kučery, avšak vzhledem k tomu, že tato osoba přestala v mezidobí vykonávat funkci soudce, žalobce je nadále nepovažuje za relevantní.

1 na http://www.nsoud.cz/judikaturaNS_new/ns_web.nsf/web/ONEjvyssimsoudu~Obcanskopravniaobchodnikolegium~Seznam_soudcu~?openDocument&lng=CZ a http://www.nsoud.cz/judikaturaNS_new/ns_web.nsf/web/ONEjvyssimsoudu~Trestnikolegium~Seznam_soudcu~?openDocument&lng=CZ

6. Vedle toho předsedkyně žalovaného žalobci opomněla poskytnout informaci, kteří ze soudců Nejvyššího soudu ČR byli v předmětné době kandidáty vstupu do KSČ, omezujíc se na členy této strany.

7. Za této situace, kdy ani stížnost podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. c) InfZ nevedla k nápravě a k poskytnutí úplných informací, které žalobce požadoval, tomuto nezbývá než obrátit se na soud správní žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

Důkaz: žádost o informace ze dne 1. 12. 2010 - v příloze
vyrozumění žalovaného ze dne 15. 12. 2010, bez č. j. - v příloze
vyrozumění žalovaného ze dne 20. 12. 2010, bez č. j. - v příloze
stížnost žalobce ze dne 20. 12. 2010 - v příloze
rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 6. 1. 2011, č. j. Zin 20/2010 - v příloze

II.

8. Podle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ je žalovaný jakožto státní orgán povinným subjektem podle tohoto zákona.

9. Ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) InfZ stanoví, že o žádosti o informace musí povinný subjekt rozhodnout zásadně ve lhůtě 15 dnů od jejího doručení, a to buď tak, že žádosti vyhoví, nebo že vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

10. Ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) InfZ zakotvuje zvláštní, od obecné úpravy správního řádu odchylnou úpravu prostředku na ochranu před nečinností povinného subjektu I. stupně, totiž stížnost, kterou je povinný subjekt povinen předložit do 7 dnů nadřízenému orgánu (§ 16a odst. 5 InfZ); nadřízený orgán musí o stížnosti rozhodnout do 15 dnů od jejího předložení povinným subjektem (§ 16a odst. 8 InfZ).

11. Proti rozhodnutí o stížnosti není přípustný žádný opravný prostředek (§ 16a odst. 9 InfZ), takže nevede-li ani uplatnění tohoto prostředku k vyřízení žádosti, žalobci nezbývá než domáhat se ochrany proti nečinnosti povinného subjektu správní žalobou.

III.

12. Určení nadřízeného orgánu žalovaného v řízení o stížnosti podle ustanovení § 16a InfZ (příp. odvolání podle § 16 InfZ) je relativně složitou právní otázkou, která byla v minulosti předmětem určitých kontroverzí.

13. Za klíčové žalobce považuje ustanovení § 120 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**SoudZ**“), podle něhož státní správu Nejvyššího soudu ČR vykonává Ministerstvo spravedlnosti, a to prostřednictvím předsedy tohoto soudu.

14. Odkaz předsedkyně žalovaného na ustanovení § 20 odst. 5 InfZ je tedy lichý, podobně jako je nesprávné označení jejího přípisu, jenž v souladu s ustanovením § 16a odst. 6 písm. c) InfZ měl mít procesní formu usnesení, nikoli rozhodnutí.

15. Bez ohledu na tyto drobné formální vady je zřejmé, že žalovaný žalobci požadované informace poskytl pouze zčásti, aniž by o zbytku žádosti vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a k nápravě nevedl ani dostupný prostředek na ochranu před nečinností žalovaného, stížnost

podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ. Z toho plyne, že jsou naplněny podmínky ustanovení § 79 odst. 1 SŘS, tzn. bezvýsledné vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně žalobce proti jeho nečinnosti.

IV.

16. Argumentaci rozhodnutí předsedkyně žalovaného je třeba odmítnout s odkazem na to, co Ústavní soud *a margo* této otázky uvedl v §§ 173–174 svého nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10²: „*Ze skutečnosti, že ty které orgány veřejné moci předmětným údaje momentálně fakticky – snad – nedisponují, však neplyne, že je tento stav do budoucna neměnný. Tedy, že jej nelze změnit např. vyžádáním si informací od dotyčných jednotlivců jako svých zaměstnanců za účelem dosažení nezbytného ústavně souladného stavu, t. j. realizace ústavní povinnosti státu poskytovat informace dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy; bude ovšem namíste hledat v tomto směru i cesty jiné. / Názor opačný názor by veškeré shora uvedené ústavně právní argumenty popíral. To by též – paradoxně – důsledně vzato značilo upřednostnění zájmu jednotlivce-soudce před základním právem stěžovatele na informace a obecným zájmem podporovat tuto svobodu tam, kde jde o otázky veřejného zájmu. Při opačném názoru by se žadatel v praxi nemohl domoci efektivní ochrany svých základních práv a svobod. Má-li být tato ochrana úplná, nemá-li postrádat rozumný smysl, musí právní řád poskytovat účinné právní prostředky k jejich realizaci.*“

V.

17. Z hlediska žalobce je sice nevýznamné, jakými způsoby si žalovaná požadované informace opatří, přesto je však dlužno podotknout, že předsedkyně žalovaného se mýlí, jestliže dovozuje (či spíše bez jakéhokoli odůvodnění postuluje), že neposkytnutí údaje o členství nebo kandidatuře do KSČ soudcem Nejvyššího soudu ČR není porušením povinností soudce ve smyslu § 80 SoudZ.

18. Podle ustanovení § 80 odst. 2 SoudZ je soudce povinen prosazovat a obhajovat nezávislost soudnictví a jeho dobrou pověst [písm. a)], je povinen chovat se tak, aby nezavdal příčinu ke snížení důvěry v soudnictví a důstojnosti soudcovské funkce [písm. b)], a dbá svým chováním o to, aby jeho nestrannost nebyla důvodně zpochybňována [písm. f)]. Podle ustanovení § 80 odst. 4 SoudZ je soudce povinen při své činnosti mimo výkon funkce soudce a při výkonu svých politických práv si počínat tak, aby tato činnost neohrožovala nebo nenarušovala důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudu nebo nenarušovala důstojnost soudcovské funkce anebo mu nebránila v řádném výkonu funkce soudce.

19. Jestliže Ústavní soud svým vykonatelným nálezem judikoval, že informace o soudcově minulosti musejí být v tom rozsahu, který je předmětem žádosti o informace, každému dostupné, nelze než dovést, že soudce, který tyto informace o své minulosti tají, svým jednáním snižuje důvěru v soudnictví, zavdává důvod ke zpochybnění své nestrannosti a počíná si – mimo výkon vlastní soudcovské funkce – tak, že tím ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudu.

20. Žalobci nezbývá než vyslovit údiv nad tím, že osoba, která tyto – podle žalobcova mínění zcela evidentní – souvislosti buď nechápe, nebo je účelově popírá, vykonává funkci předsedkyně nejvyššího článku soustavy obecných soudů.

2 na <http://www.usoud.cz/soubor/4399>

VI.

21. Neboť žalovaný má sídlo v obvodu Krajského soudu v Brně, v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 a 2 SŘS je k jejímu projednání příslušný tento krajský soud.

22. Aby žalovaný dostal pro doplnění chybějících informací dostatečný časový prostor, žalobce navrhuje, aby mu k tomu byla soudem poskytnuta lhůta 25 dnů od právní moci rozsudku, když stanovení lhůty delší brání ustanovení § 81 odst. 2 *in fine* SŘS ve spojení s ustanovením § 14 odst. 5 písm. d) a odst. 7 InfZ.

VII.

23. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud po projednání jeho žaloby vydal tento

rozsudek:

1. Žalovanému se přikazuje vyřídit do 25 dnů od právní moci rozsudku i ve zbývajícím rozsahu, tzn. i ve vztahu k soudcům Nejvyššího soudu ČR JUDr. Františku Balákovi, JUDr. Janu Bláhovi, JUDr. Václavu Dudovi, JUDr. Janu Eliášovi, JUDr. Miroslavu Ferákovi, JUDr. Haně Gajdziokové, JUDr. Karlu Haschovi, JUDr. Jiřímu Horákovi, JUDr. Františku Hrabcovi, JUDr. Ing. Janu Huškovi, JUDr. Pavlu Krbkovi, JUDr. Michalu Miklášovi, JUDr. Zdeňku Novotnému, JUDr. Pavlu Příhodovi, JUDr. Františku Púrymu, JUDr. Josefu Rakovskému, JUDr. Marii Rezkové, JUDr. Stanislavu Rizmanovi, JUDr. Petru Šabatovi, JUDr. Eduardu Teschlerovi a JUDr. Ivaně Zlatohlávkové, a ve vztahu k informaci, kteří soudci Nejvyššího soudu ČR byli ke dni 17. 11. 1989 kandidáty Komunistické strany Československa, žalobcovu žádost o informace ze dne 1. 12. 2010.

2. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení, jak budou určeny soudem, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám žalobcova zmocněnce.

V Praze dne 7. ledna 2011

Tomáš Pecina

Seznam příloh:

1. plná moc
2. žádost o informace ze dne 1. 12. 2010
3. vyrozumění žalovaného ze dne 15. 12. 2010, bez č. j.
4. vyrozumění žalovaného ze dne 20. 12. 2010, bez č. j.
5. stížnost žalobce ze dne 20. 12. 2010
6. rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 6. 1. 2011, č. j. Zin 20/2010